

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 K 032598 25 Kž 28
Sarajevo, 22.12.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Ismete Mujanović kao predsjednice vijeća, dr. sc. Mirze Hukeljića i Sonje Radošević kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničarke Senide Kurtović, u krivičnom predmetu protiv optuženih S.M. i A.M., zbog dva krivična djela Ubistvo iz člana 166. stav 2. tačka e) i krivičnog djela Teška krađa iz člana 287. stav 1. tačka a), u vezi sa članom 55., sve u vezi sa članovima 31. i 54. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama branitelja optuženih S.M. i A.M., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 032598 23 K od 27.12.2024. godine, nakon sjednice vijeća održane dana 22.12.2025. godine, u prisustvu federalne tužiteljice Anele Garčević Hukić, optuženog S.M. i njegovog branitelja, advokata Radivoja Lazarevića iz Zvornika i optuženog A.M. i njegovog branitelja, advokata Duška Tomića iz Sarajeva, donio je

RJEŠENJE

Djelimičnim uvažavanjem žalbi branitelja optuženih S.M. i A.M., ukida se presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 032598 23 K od 27.12.2024. godine i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 032598 23 K od 27.12.2024. godine optuženi S.M. i A.C. su oglašeni krivim da su počinili dva krivična djela Ubistvo iz člana 166. stav 2. tačka e), u vezi sa članom 54. Krivičnog zakona Federacije BiH (KZ FBiH) i krivično djelo Teška krađa iz člana 287. stav 1. tačka a), u vezi sa članom 55., a sve u vezi sa članovima 31. i 54. KZ FBiH, pa je sud utvrdio optuženom Savi Marinkoviću za dva krivična djela Ubistvo iz čl. 166. stav 2. tačka e) KZ F BiH, kazne dugotrajnog zatvora u trajanju od po 23 godine, a za krivično djelo Teška krađa iz člana 287. stav 1. tačka a), u vezi sa članom 55. KZ FBiH, kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci, te mu je primjenom odredbe člana 54. stav 2. KZ FBiH, izrekao jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 45 (četrdesetpet) godina, u koju mu je, na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH, uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 27.07.2022. godine, pa do stupanja na izdržavanje kazne dugotrajnog zatvora, a optuženom A.M. za dva krivična djela Ubistvo iz čl. 166. stav 2. tačka e) KZ F BiH, kazne zatvora u trajanju od po 8 (osam) godina, a za krivično djelo Teška krađa iz člana 287. stav 1. tačka a), u vezi sa članom 55. KZ FBiH, kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci, te mu je primjenom odredbe člana 54. stav

2. KZ FBiH, izrekao jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina, u koju mu je, na osnovu člana 57. stav 1. KZ FBiH, uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 23.12.2021. godine, pa do stupanja na izdržavanje kazne zatvora. Na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), porodice oštećenih A.Š. i D.V., kao i oštećeni A.O. i J.K., su sa imovinsko pravnim zahtjevima upućeni na parnicu. Istom presudom, na osnovu odredbe člana 202. stav 4. ZKP FBiH, optuženi su oslobođeni plaćanja troškova krivičnog postupka i isti padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv ove presude žalbe su izjavili branitelj optuženog S.M., advokat Radivoje Lazarević iz Zvornika i branitelj optuženog A.M., advokat Duško Tomić iz Sarajeva.

Branitelj optuženog S.M. je žalbu izjavio zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede Krivičnog zakona, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o krivičnopravnoj sankciji, oduzimanju imovinske koristi, troškovima krivičnog postupka i imovinskopravnim zahtjevu, s prijedlogom da se uvažavanjem žalbe pobijana presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe ili da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje. U žalbi je zatražio da optuženi i njegov branitelj budu obaviješteni o sjednici vijeća.

Branitelj optuženog A.M. je žalbu izjavio zbog, kako se navodi, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se uvažavanjem žalbe pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje. U žalbi je zatražio da optuženi i njegov branitelj budu obaviješteni o sjednici vijeća.

Kantonalne tužiteljice iz Sarajeva (kantonalne tužiteljice) su dana 18.04.2025. godine dostavile odgovor na žalbu branitelja optuženog A.M., a dana 12.05.2025. godine odgovor na žalbu branitelja optuženog S.M., u kojim su predložile da se žalbe branitelja optuženih odbiju kao neosnovane.

Federalna tužiteljica je podneskom broj T09 0 KTŽ 0129124 25 od 30.06.2025. godine predložila da se žalbe branitelja optuženih S.M. i A.M. odbiju kao neosnovane i presuda Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 032598 23 K od 27.12.2024. godine potvrdi.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u smislu odredbe člana 319. ZKP FBiH, branitelji optuženih su naveli da ostaju kod osnova, navoda i prijedloga iz izjavljenih žalbi čiji su sadržaj ukratko iznijeli. Optuženi su se pridružili izlaganjima svojih branitelja. Federalna tužiteljica je izjavila kako ostaje kod odgovora na žalbe branitelja optuženih i podneska od 30.06.2025. godine.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, a po službenoj dužnosti i u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH da li je na štetu optuženih povrijeđen Krivični zakon, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Branitelj optuženog S.M. u žalbi navodi da je prvostepeni sud povrijedio pravo na odbranu njegovog branjenika i učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, kada je na glavnom pretresu održanom dana 16.04.2024. godine

odbio prijedlog odbrane ovog optuženog da se u svojstvu svjedoka ispita A.B. i da se provede vještačenje po vještaku Gregoru Kovaču. U žalbi ističe da je u prijedlogu dokaza odbrane navedeno da svjedok A.B. treba svjedočiti na okolnosti događaja od 23.10.2018. godine (tačka 2. optužnice) i da je relevantnost svjedočenja ovog svjedoka očigledna jer se tiče konkretnog događaja iz optužnice. Potom u žalbi citira dijelove iskaza ovog svjedoka sa zapisnika o njenom ispitivanju sačinjenom dana 29.11.2018. godine od strane Državne agencije za istrage i zaštitu, ističući da je sadržaj njenog iskaza u direktnoj vezi sa tačkom 2. optužnice, odnosno tačkom 2. izreke pobijane presude (iskaz te svjedokinje o njenim saznanjima ko se nalazi na snimku video nadzora sačinjenom dana 23.10.2018. godine od 04,00 sati do 06,00 sati, u ulici Zmaja od Bosne broj 38, Novo Sarajevo, odnosno u vrijeme i na mjestu učinjenja krivičnog djela iz tačke 2. izreke pobijane presude), što je istovremeno u vezi i sa tačkama 1. i 3. optužnice, odnosno izreke pobijane presude, te u direktnoj konfrontaciji sa svjedočenjem optuženog A.M., te navodi da je za svjedočenje svjedoka relevantno da li ima saznanja o činjenicama, a ne da li je davala izjavu i u nekom drugom predmetu. Dalje navodi da je i prijedlog za provođenje vještačenja po vještaku Gregoru Kovaču bio apsolutno opravdan, jer taj vještak u svom nalazu i mišljenju u predmetu prvostepenog suda broj 09 0 K 032605 18 Kpp, koji se vodio povodom istog događaja, ne spominje bilo kakvo učešće njegovog branjenika u situacijama koje je vještačio u vezi sa događajem od 23.10.2018. godine, radi čega je, po stavu iz žalbe, taj nalaz ovog vještaka u direktnoj konfrontaciji sa nalazom ovog vještaka u ovom predmetu. U žalbi navodi da je predložene dokaze prvostepeni sud odbio kao nerelevantne, pozivajući se na njihov sadržaj, što je nejasno jer u vrijeme odlučivanja o ovim dokaznim prijedlozima isti nisu bili dostavljeni sudu, iz čega slijedi da je predsjednik sudećeg vijeća sudija Igor Todorović bio ranije upoznat sa sadržajem ovih dokaza.

Ispitujući žalbene navode, ovaj sud je uvidom u spis predmeta utvrdio da je branitelj optuženog S.M. podneskom od 29.03.2024. godine dostavio prvostepenom sudu prijedlog dokaza koje odbrana namjerava izvesti u dokaznom postupku, da je tačkom A) 2. tog prijedloga predloženo „vještačenje vještaka Gregora Kovača iz Celja, da na osnovu video zapisa koji je izuzet na osnovu naredbe Općinskog suda Sarajevo broj 65 0 K 731296 18 Kpp od 23.10.2018. godine u cilju identifikacije lica koja se primjećuju na video zapisu uz provođenje nalaza ovog vještaka broj 78/2018 od 14.11.2018. godine“, dok je tačkom B) 1. predloženo saslušanje svjedoka A.B., „na okolnosti identifikacije lica na video zapisu od 23.10.2018. godine“.

Iz datih razloga u pobijanoj presudi na stranici 24., pasus prvi, slijedi da je prvostepeni sud „odbio prijedlog za saslušanje svjedoka B.A., na okolnosti identifikacije lica na videozapisu od dana 23.10.2018. godine jer iskaz navedene svjedokinje nije relevantan obzirom da je dat u istrazi koja se vodila protiv drugih lica koja nisu optužena u ovom konkretnom predmetu, a naročito obzirom da sud nije u obavezi da utvrđuje identitet NN lica“. Iz razloga datih na stranici 23., zadnji pasus pobijane presude, slijedi da je „u odnosu na predloženo vještačenje po vještaku Kovač Gregoru i to u odnosu na broj nalaza 78/2018 od dana 14.11.2018. godine za identifikaciju lica na video zapisu od 23.10.2018. godine, sud je isti odbio jer nije izvršena identifikacija lica obzirom da se vještak u nalazu nije izjasnio u pogledu identifikacije lica na video zapisu.“ Imajući u vidu naprijed navedemo, slijedi da je prvostepeni sud naveo određene razloge zašto je smatrao da predloženi dokazi nisu relevantni.

Iako se žalbom branitelja optuženog ukazuje da je odbijanjem izvođenja predloženih dokaza odbrane prvostepeni sud povrijedio pravo njegovog branjenika na odbranu, iz sadržaja iznesenih žalbenih navoda slijedi da se tim navodima osporava pravilnost naprijed navedenih razloga prvostepenog suda radi kojih je taj sud smatrao da predloženi dokazi nisu relevantni. Stoga se naprijed izneseni žalbeni navodi branitelja optuženog neće cijeliti u okviru žalbenog osnova bitne povrede odredaba krivičnog postupka.

Žalbeni navodi branitelja optuženog S.M. da prvostepeni sud u pobijanoj presudi od 27.12.2024. godine nije obrazložio odbijanje „materijalnih dokaza odbrane prvooptuženog“ je ocijenjen paušalnim, jer u žalbi nije naveo o odbijanju kojih „materijalnih dokaza“ prvostepeni sud nije naveo razloge.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi ukazuje da je pobijana presuda zahvaćena bitnom povredom odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačke a), b) i d) ZKP FBiH, odnosno bitnom povredom odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 305. ZKP FBiH i članovima 39. do 42. ZKP FBiH, jer prvostepeni sud sve do dana pisanja žalbe nije odlučio o zahtjevu za izuzeće sudije Igora Todorovića koji je odbrana ovog optuženog podnijela prvostepenom sudu dana 14.12.2024. godine. U obrazloženju ovog žalbenog navoda branitelj optuženog navodi da je odbrana optuženog S.M. dana 18.11.2024. godine „nakon uporne borbe“ dobila od Kantonalnog suda u Sarajevu materijalne dokaze iz spisa tog suda broj 09 0 K 032605 19 Kv, iz kojih slijedi da je sudija Igor Todorović (predsjednik sudećeg vijeća), kao član ili predsjednik vijeća Kantonalnog suda u Sarajevu „tretirao“ izjavu svjedoka A.B.i vještačenje Gregora Kovača prilikom donošenja rješenja Kantonalnog suda u Sarajevu u predmetu broj 09 0 K 032605 19 Kv 7 od 26.02.2019. godine, kao i u rješenjima tog suda u istom predmetu od 24.12.2018. godine i 27.12.2018. godine, a kojima je taj sud nalazio da na osnovu iskaza svjedoka A.B.i nalaza i mišljenja vještaka Gregora Kovača proizilazi osnovana sumnja da su osumnjičeni M.O. i S.T. počinili krivično djelo teške krađe, odnosno, po stavu iz žalbe, identično opisano krivično djelo iz tačke 2. izreke pobijane presude. S tim u vezi, u žalbi navodi da je sudija Igor Todorović još prije podizanja optuženice u ovom predmetu bio upoznat sa dokazima, te je bilo razloga da se izuzme iz rada. Pored toga, u žalbi ukazuje da je sudija Igor Todorović u ovom krivičnom predmetu postupao i kao predsjednik vijeća Kantonalnog suda u Sarajevu prilikom donošenja rješenja broj 09 0 K 032598 22 Kv 13 od 15.08.2022. godine, 09 0 K 032598 22 Kv 14 od 23.08.2022. godine, 09 0 K 032598 22 Kv 16 od 26.09.2022. godine i 09 0 K 032598 22 Kv 19 od 14.12.2022. godine. U žalbi dalje navodi da se uprkos svemu navedenom sudija Igor Todorović nije izuzeo iz konkretnog predmeta, iako se, po stavu iz žalbe, morao izuzeti, pa je stoga odbrana optuženog S.M. podneskom od 14.12.2024. godine (stranice 14. i 15.) podnijela prvostepenom sudu zahtjev za izuzeće sudije Igora Todorovića, iz razloga propisanih u članu 39. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, a iz razloga što je „postupao u ovoj pravnoj stvari kao predsjednik vijeća, a prije optuženice je postupao u donošenju naprijed navedenih rješenja“, što je, prema navodima iz žalbe, od značaja za zakonitost postupka, jer je sudija bio „pravno kontamiran“. Prema žalbi, osnovanost tog zahtjeva odbrana optuženog je vidjela u tome što je sudija Igor Todorović, između ostalog, u ranijem periodu prilikom donošenja navedenih rješenja bio upoznat sa dokazima, između ostalog iskazom svjedoka A.B.i nalazom i mišljenjem vještaka Gregora Kovača, a čije izvođenje je odbijeno na glavnom pretresu, kao i sa sadržajem drugih dokaza.

Ovi žalbeni navodi su doveli u pitanje zakonitost pobijane presude.

Provjeravajući iznesene žalbene tvrdnje, ovaj sud je uvidom u spis predmeta utvrdio da je dana 23.12.2024. godine u prvostepenom sudu zaprimljen podnesak odbrane optuženog S.M. (podnesak nosi datum 14.12.2024. godine) u kojem je podnesen zahtjev za izuzeće sudije Igora Todorovića. Na stranicama 14. i 15. tog podneska, između ostalog, izneseni su navodi koji po svom sadržaju odgovaraju naprijed iznesenim žalbenim tvrdnjama o postupanju sudije Igora Todorovića u predmetu Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 032605 19 Kv (rješenja od 24.12.2018. godine i 26.02.2019. godine) i predmetima Kantonalnog suda u Sarajevu broj 09 0 K 0 32598 22 Kv 13, 09 0 K 0 32598 22 Kv 14, 09 0 K 0 32598 22 Kv 16 i 09 0 K 0 32598 22 Kv 19, te je navedeno da je članom 39. tačka d) ZKP FBiH propisano da sudija ne može vršiti sudijsku dužnost ako je u istom krivičnom postupku učestvovao kao sudija za prethodni postupak ili sudija za prethodno saslušanje, „a što je ovdje slučaj“, da je članom 41. stav 1. ZKP FBiH propisano da je obaveza sudije kada sazna za postojanje kojeg od razloga za izuzeće iz člana 39. da prekine svaki rad na tom predmetu i o tome obavijestiti predsjednika suda, da odbrana putem tog podneska upoznaje sudiju Igora Todorovića da je u prethodnom postupku postupao kao sudija, ako je eventualnim previdom zanemario tu činjenicu, te da se predlaže da postupi na način kako je propisao član 41. ZKP FBiH i da, ukoliko sam sudija Igor Todorović to ne učini, odbrana „putem ovog podneska izjavljuje zahtjev za izuzeće sudije Igora Todorovića iz razloga propisanih u članu 39. stav 1 tačka d) ZKP FBiH, a iz razloga što je postupao u ovoj pravnoj stvari kao predsjednik vijeća a prije optužnice je postupao u donošenju gore navedenih rješenja“. Nadalje, iz stanja spisa slijedi da je o podnijetom zahtjevu za izuzeće sudije Igora Todorovića odlučeno rješenjem Kantonalnog suda u Sarajevu broj 0009-0-Su-25-000425 od 12.06.2025. godine, kojim je utvrđeno da nisu postojali razlozi za izuzeće sudije Igora Todorovića u predmetu broj 09 0 K 032598 23 K u vrijeme podnošenja zahtjeva, pa je zahtjev za izuzeće odbijen kao neosnovan.

Odredbom člana 40. stav 1. ZKP FBiH propisano je da izuzeće sudije može tražiti stranka ili branitelj, a odredbom člana 43. ZKP FBiH, propisano je da kada sudija sazna da je podnesen zahtjev za izuzeće, dužan je odmah obustaviti svaki rad na predmetu, a ako se radi o izuzeću iz člana 39. tačka f) ZKP FBiH, sudija može do donošenja rješenja o zahtjevu za izuzeće poduzimati samo one radnje za koje postoji opasnost od odlaganja. Iz stanja spisa nadalje slijedi da je zahtjev za izuzeće sudije Igora Todorovića izjavljen sudu dana 23.12.2024. godine (s tim datumom je podnesak zaprimljen u prvostepenom sudu), a da je dana 24.12.2024. godine pred prvostepenim sudom nastavljeno iznošenje završnih riječi odbrana optuženih, na način da je na tom ročištu završne riječi iznosila odbrana optuženog A.M. i optuženi A.M., a iz zapisnika sa tog ročišta slijedi da na tom zapisniku nije konstatirao da je dana 23.12.2024. godine u prvostepenom sudu zaprimljen zahtjev za izuzeće sudije Igora Todorovića, niti da je postupljeno u skladu sa članom 43. ZKP FBiH, već da je sudija Igor Todorović kao predsjednik sudećeg vijeća, nakon iznošenja završnih riječi odbrane optuženog A.M. i optuženog A.M., zakazao objavu presude za dan 27.12.2024. godine koja je tada i objavljena.

Imajući u vidu naprijed navedeno, osnovano se žalbom branitelja optuženog S.M. ukazuje da sudija Igor Todorović, nakon što je dana 23.12.2024. godine izjavljen zahtjev za njegovo izuzeće, nije postupio u skladu sa članom 43. ZKP FBiH koji propisuje da je u takvoj situaciji sudija dužan prekinuti svaki rad na predmetu i o tome obavijestiti predsjednika suda,

već je učestvovao u donošenju presude koja je javno objavljena dana 27.12.2024. godine, pa je time što je u donošenju pobijane presude učestvovao sudija čije je izuzeće traženo i o kojem zahtjevu nije odlučeno prije donošenja pobijane presude, a što je bilo od uticaja na zakonitost pobijane presude, učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 43. ZKP FBiH.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi navodi da je pobijana presuda zahvaćena bitnom povredom odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH, jer je prvostepeni sud dana 17.05.2024. godine donio rješenje kojim je razdvojio postupak u odnosu na optuženog M.T., a da prethodno nije u skladu sa odredbom člana 33. stav 2. ZKP FBiH dozvolio strankama da se izjasne na mogućnost razdvajanja postupka u odnosu na optuženog M.T..

Međutim, odredbom člana 312. stav 2. ZKP FBiH, propisano je da bitna povreda odredaba krivičnog postupka postoji i ako sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu tog zakona, a to je bilo ili je moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude. Kako branitelj optuženog S.M. u žalbi nije obrazložio zašto smatra da je propuštanje saslušanja stranaka i branitelja u skladu sa članom 33. stav 2. ZKP FBiH, prije donošenja odluke o razdvajanju postupka u odnosu na optuženog M.T. bilo ili moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje pobijane presude, to ovaj žalbeni prigovor zbog svoje paušalnosti nije mogao biti ispitan.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi ukazuje da se pobijana presuda temelji na nezakonitim dokazima i da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH. U žalbi navodi da u predmetu postoji veliki broj službenih zabilješki sačinjenih od strane službenih osoba MUP-a, te ukazuje na stavove iz odluka Suda BiH u predmetu broj S1 2 K 017337 14 Krn od 24.10.2014. godine, da se službene zabilješke koje sadrže prepričane izjave svjedoka ne mogu predočavati u sudnici, ulagati u spis i da se na njima ne može temeljiti sudska odluka, kao i na stav iz odluke Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine u predmetu broj 07 0 Kž 06 000465, u kojem je taj sud zaključio da službene zabilješke koje sadrže informativne izjave svjedoka ne mogu biti prihvaćene kao dokaz, a što proizilazi i iz odluke Suda BiH u predmetu broj S1 1 K 014977 18 Krž od 08.05.2018. godine, kao i odluke Europskog suda za ljudska prava u predmetu Adamčo protiv Slovačke od 01.06.2023. godine. U žalbi potom ukazuje da su na glavnom pretresu održanom dana 11.03.2024. godine sve odbrane prigovorile korištenju službenih zabilješki kao dokaza.

Međutim, kako branitelj optuženog u žalbi nije određeno naveo o kojim „službenim zabilješkama sačinjenim od strane službenih osoba MUP-a“ se radi, onda ovaj sud radi njegove paušalnosti nije mogao ispitati izneseni žalbeni navod.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi ističe da je dana 11.06.2024. godine održano ročište za nastavak glavnog pretresa, da ročište zakazano za dan 01.07.2024. godine nije održano, jer nije pristupio branitelj drugooptuženog, da na ročištu održanom dana 15.07.2024. godine nisu izvođeni dokazi, jer nisu pristupili pozvani svjedoci i da je nakon toga iduće ročište održano dana 23.07.2024. godine. U žalbi ukazuje na sadržaj odredbe člana 266. stav 2. ZKP FBiH koja propisuje da glavni pretres koji je „odgođen“ mora početi iznova ako se izmijenio sastav vijeća ili je „odgađanje“ trajalo duže od 30 dana. Potom navodi da je na ročištu održanom dana

23.07.2024. godine tužitelj reagirao upravo iz ovog razloga, ali da prvostepeni sud nije prihvatio prijedlog tužitelja, pozivajući se na odredbu člana 251. stav 2. ZKP FBiH, koja uopće ne uređuje ovu procesnu situaciju, a branitelj je stava da je u konkretnom slučaju pretres morao početi iznova. U žalbi ukazuje da je „slična situacija“ bila i na ročištu održanom dana 28.11.2023. godine kada je kao član vijeća pristupila sudija Emina Husaković, umjesto člana vijeća sudije Dubravke Krajišnik i da ni tada prvostepeni sud nije postupio u skladu sa odredbom člana 266. ZKP FBiH i glavni pretres nije započeo iznova „na način kako je to urađeno na ročištu od 12.12.2023. godine kada je kao član vijeća bila ponovno prisutna sudija Krajišnik Dubravka“. Po stavu iz žabe, iz naprijed navedenih razloga, došlo je do povrede člana 312. stav 1. tačka d) i stava 2. ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi nisu mogli dovesti u pitanje zakonitost pobijane presude.

Naime, potrebno je istaknuti da branitelj optuženog u žalbi, osim što je konstatirao da prvostepeni sud na glavnim pretresima održanim dana 23.07.2024. godine i 28.11.2023. godine nije postupio shodno odredbi člana 266. stav 2. ZKP FBiH i započeo glavni pretres iznova, u žalbi nije obrazložio kako je time povrijeđeno pravo na odbranu njegovog branjenika, odnosno od kakvog je to značaja za zakonitost i pravilnost pobijane presude. Stoga se nisu mogle prihvatiti žalbene tvrdnje da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, odnosno bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 266. stav 2. ZKP FBiH.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi ističe da je pobijana presuda zasnovana na iskazu optuženog A.M., iako iz pobijane presude slijedi da prvostepeni sud ne vjeruje ovom optuženom kada je u pitanju tačka 2. izreke pobijane presude, jer je, po stavu prvostepenog suda, evidentno da optuženi A.C. ne želi da otkrije identitet četvrte osobe. U žalbi potom ukazuje na nedostatke u svjedočenju ovog optuženog, te navodi da se iz tih razloga pobijana presuda ne može zasnivati na njegovom iskazu i da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) i i) ZKP FBiH. Najprije u žalbi ukazuje da optuženi A.C. prilikom svjedočenja nije polagao zakletvu. Potom ukazuje da je optuženi A.C. ispitan u svojstvu svjedoka u pogledu događaja od 25./26. oktobra 2018. godine i da je u tom iskazu negirao svoje učešće u kritičnom događaju, što je potvrdio u svom iskazu u svojstvu osumnjičenog od 24.11.2018. godine kada je naveo da je prilikom davanja iskaza u svojstvu svjedoka „negirao da imam ikakva saznanja u vezi ubistva policijskih službenika“, pa ovi navodi iz izjave date u svojstvu svjedoka, po stavu iz žalbe, „zaslužuju objašnjenje suda u pogledu povjerenja u njegov iskaz“. Dalje u žalbi ukazuje na koji način „evoluirao sjećanje optuženog M. na jednu okolnost i to da li je on vidio kod optuženog M. oružje kada su zajedno krenuli sa Pala ujutru dana 26.10.2018. godine“, te ukazuje da tada osumnjičeni A.M. u svojoj izjavi od 24.12.2021. godine navodi „S. je imao na sebi veću jaknu tako da u momentu ulaska u vozilo ja nisam vidio da on sa sobom ima pušku“, da u izjavama od 29.12.2021. godine i 09.05.2022. godine oružje ne spominje, dok u svom iskazu od 02.12.2022. godine navodi „također, to veče kad smo M. i ja došli po S. ispred njegove kuće, a kako sam već prethodno detaljnije opisao u ranijim izjavama, ja sam primijetio kod S. pušku koju je unio u vozilo i stavio je pored sebe“. Pored toga ističe da su na ročištu održanom dana 23.09.2024. godine u spis predmeta uložene četiri izjave osumnjičenog A.M. kao dokaz tužiteljstva, a da prije toga iste nisu prezentirane ovom optuženom radi identifikacije i autorizacije i da prvostepeni sud na

istom ročištu nije dozvolio odbrani optuženog S.M. da kao svoj dokaz uloži iskaz optuženog A.M. u svojstvu svjedoka. U žalbi potom ukazuje da optuženi A.C. nije vidio ko je pucao, da ne postoje drugi dokazi koji su komplementarni iskazu optuženog A.M., a da postoje drugi dokazi koji su u suprotnosti s tim iskazom.

Ovi žalbeni navodi se nisu mogli prihvatiti.

Najprije, žalbeni navod da optuženi A.C. prilikom davanja iskaza u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu nije položio zakletvu, nije mogao dovesti u pitanje zakonitost iskaza optuženog A.M., obzirom da je odredbom člana 103. ZKP FBiH, propisano da se ne smiju zaklinjati, odnosno davati izjavu, između ostalog, osobe za koje postoji osnovana sumnja da su učinile ili učestvovala u krivičnom djelu zbog koga se saslušavaju, pa nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) ZKP FBiH.

Nadalje, ni navodi u žalbi da prvostepeni sud na ročištu održanom dana 23.09.2024. godine nije dozvolio odbrani optuženog S.M. da kao svoj dokaz priloži iskaz optuženog A.M. dat u istrazi u svojstvu svjedoka, se nije mogao prihvatiti osnovanim. Ovo stoga što su shodno odredbi člana 288. stav 1. ZKP FBiH, iskazi dati u istrazi dopušteni kao dokaz na glavnom pretresu i mogu biti korišteni prilikom direktnog ili unakrsnog ispitivanja ili pobijanja iznesenih navoda ili u odgovoru na pobijanje, nakon čega se prilažu kao dokazni materijal ili za dodatno ispitivanje, pri čemu iz žalbe branitelja slijedi da iskaz optuženog A.M. dat u svojstvu svjedoka nije prezentiran optuženom A.M. prilikom davanja njegovog iskaza na glavnom pretresu, pa slijedom toga nije ni mogao biti priložen kao dokazni materijal.

Navodima u žalbi kojima se ukazuje da optuženi A.C. nije vidio ko je pucao i kojima se ukazuje na „pravna ograničenja u korištenju iskaza optuženog kao svjedoka“ se osporava relevantnost iskaza ovog optuženog, a žalbenim navodima kojima se ukazuje na navodno proturječne dijelove iskaza tada osumnjičenog A.M. u pogledu činjenice da li je kritične prilike kod optuženog S.M. vidio pušku, se osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, pa isti neće biti razmatrani u okviru žalbenog osnova bitnih povreda odredaba krivičnog postupka.

Žalbeni navodi da su na ročištu održanom dana 23.09.2024. godine u spis predmeta uložene kao dokaz tužiteljstva četiri izjave optuženog A.M. date u svojstvu osumnjičenog, a da prije toga iste nisu prezentirane ovom optuženom radi identifikacije i autorizacije, se nisu mogli ispitati, jer branitelj optuženog u žalbi nije naveo koja odredba ZKP FBiH je time povrijeđena.

Iz svih navedenih razloga ne mogu se prihvatiti osnovanim navodi u žalbi da je optuženom povrijeđeno pravo na odbranu i da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi navodi da „optuženom M.A. (kao uostalom i optuženom M.S.) nije omogućeno da se izjasni o svim činjenicama obzirom da je na ročištu od 21.10.2024. godine došlo do izmjene optužnice a ZKP propisuje obavezu da se osumnjičenom odnosno optuženom mora omogućiti izjašnjenje o svim činjenicama, a na ročištu od 04.11.2024. godine sud je odbio prijedlog da se optuženi ispita jer je to moglo biti učinjeno ranije“. Branitelj optuženog A.M. u žalbi navodi da je prvostepeni sud „odbio njegovom

klijentu pravo da dodatno svjedoči pred sudom, nakon svjedočenja M.T. i S.M., a nakon izmijenjene optužnice“, pa se „tako desilo da u obrazloženju presude stoji da je S.M. „misli da je moj klijent potkupljen sa 1.000 000,00 KM da lažno svjedoči protiv njega, jer nekog prikriva, a da sam ja, advokat Duško Tomić, primio 300.000,00 KM, što moj klijent nije mogao demantovati pred sudom, jer mu sud to nije dozvolio, dodatno svjedočeći. Moj klijent se nije mogao odrediti ni po drugim tvrdnjama u izmijenjenoj optužnici.“

Ovi žalbeni navodi su djelimično osnovani.

Naime, iz zapisnika sa glavnog pretresa od 21.10.2024. godine, stranice 29. i 30., slijedi da je prvostepeni sud najprije odlučio o prijedlogu branitelja optuženog A.M. da se njegov branjenik ponovno ispita kao svjedok na glavnom pretresu, nakon svjedočenja optuženih S.M. i M.T., da je takav prijedlog odbio navodeći za to određene razloge, nakon čega je kantonalna tužiteljica, u smislu odredbe člana 290. ZKP FBiH, izmijenila optužnicu tako što je u tački 3. optužnice izmijenila oblik umišljaja u odnosu na optuženog A.M., navodeći da u tački 3. optužnice treba stajati „što je M.S. htio, a M.A. pristao“ i da u preostalom dijelu optužnica ostaje neizmijenjena, nakon čega su odbrane optuženih zatražile dodatno vrijeme da se izjasne o izmijenjenoj optužnici. Iz zapisnika sa glavnog pretresa od 29.10.2024. godine, stranice 1. do 3., slijedi da su se o izmijenjenoj optužnici izjasnili branitelji optuženog S.M., a optuženi S.M. se pridružio izjašnjenju svojih branitelja, pa nisu osnovani navodi u žalbi branitelja optuženog S.M. da prvostepeni sud nije omogućio optuženom S.M. da se izjasni o izmijenjenoj optužnici.

Međutim, iz zapisnika sa glavnog pretresa od 04.11.2024. godine, stranica 1., slijedi da je branitelj optuženog A.M. naveo “Nakon izmijenjene optužnice mi bi proveli samo jedan materijalni dokaz, htjeli bi dodatno saslušati A.M. na okolnosti te koje su promijenjene i nekoliko pitanja vezano za isplate od milion maraka, meni 300 hiljada i te stvari da ne ostanu nedorečene jer kao što znate da smo mi ovdje na sudu čuli svjedočenje o tim nekim stvarima tako da bi možda desetak minuta trebalo meni da saslušam dodatno A.M.“, što je prvostepeni sud odbio, navodeći „da ta činjenica nije predmet optuženja a osim toga imali ste mogućnost i ostale okolnosti da ispitajte svog klijenta u direktnom ispitivanju.“ (stranica 2. zapisnika sa glavnog pretresa od 04.11.2024. godine). Kako iz izjašnjenja branitelja optuženog A.M. datog povodom izmijenjene optužnice slijedi da je ispitivanje optuženog A.M. kao svjedoka predloženo, između ostalog, „na okolnosti koje su promijenjene“ izmijenjenom optužnicom, te obzirom da prema odredbi člana 274. stav 1. ZKP FBiH, optuženi ima pravo da se, između ostalog, izjasni u vezi s iskazima saoptuženih, onda je odbijanjem prijedloga odbrane da se optuženi A.C. ispita kao svjedok nakon što je na glavnom pretresu izmijenjena optužnica, prvostepeni sud povrijedio pravo optuženog da da svoj iskaz u svojstvu svjedoka i da se na taj način izjasni o izmijenjenoj optužnici i iskazu saoptuženog, čime je povrijeđeno pravo na odbranu optuženog i učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi navodi da je na ročištu održanom dana 01.10.2024. godine tužiteljstvo izvelo dokaze replike kao odgovor na prigovore zakonitosti dokaza tužiteljstva (SKY komunikacija) izjavljene od strane odbrane ovog optuženog. U žalbi ističe da ZKP FBiH precizno uređuje da se materijalni dokazi trebaju dostaviti u originalu ili ovjerenoj fotokopiji i da Tužiteljstvo BiH, koje je Kantonalnom tužiteljstvu dostavilo navedene dokaze,

ne može potvrditi vjerodostojnost istih, jer Tužiteljstvo BiH nije autor tih dokumenata. Pored toga smatra da je elementarno pravo optuženog da dobije dokument na stranom jeziku u originalu kako bi bio u prilici da izvrši uvid u original i da izvrši odgovarajuću kontrolu prevoda tog dokumenta, a što ovdje nije učinjeno. U žalbi navodi da je odbrana „na ovakav način prigovarala i na ročištu i u završnoj riječi“, ali da je sud prihvatio sve dokaze koje je tužiteljstvo ponudilo, čime je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) i stav 2. ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi su doveli u pitanje zakonitost pobijane presude.

Ispitujući osnovanost iznesenih žalbenih navoda, ovaj sud je izvršio uvid u zapisnik sa glavnog pretresa od 01.10.2024. godine iz kojeg proizilazi da je tužiteljstvo na tom glavnom pretresu, u odgovoru na isticane prigovore zakonitosti SKY komunikacija, izvelo kao „dopunski“ dokaz službenu dokumentaciju „koja se odnosi na postupanje suda u Parizu koju smo zaprimili od Tužilaštva Bosne i Hercegovine a koju su oni zaprimili putem zamoljene pomoći“ i koju je Tužiteljstvo BiH uz svoj dopis od 01.09.2023. godine dostavilo Kantonalnom tužiteljstvu. Iz zapisnika dalje slijedi da je branitelj optuženog S.M. tom prilikom prigovorio da su tužiteljice „dale ove dokumente na domaćem jeziku, a nismo ih dobili na stranom jeziku, nismo dobili originale nego samo prevod. U tom smislu prigovaramo.“, a iz zapisnika sa glavnog pretresa od 10.12.2024. godine (stranica 30.), slijedi da je branitelj optuženog S.M., advokat Radivoje Lazarević, u završnim riječima prigovorio ovim dokazima replike izvedenim na glavnom pretresu održanom dana 01.10.2024. godine, jer se radi o neovjerenim fotokopijama i prevodima nekih dokumenata koji nisu dostavljeni na stranom jeziku. Iz ovih navoda slijedi da je odbrana optuženog S.M. izjavila jasne i određene prigovore. Međutim, iz razloga datih u pobijanoj presudi, stranica 29., pasus treći, slijedi da je prvostepeni sud, pogrešno smatrajući da je „navedeni prigovor neprecizan obzirom da iz istog ne proizilazi šta odbrana tačno osporava, nego samo konstatuje ono što Tužilaštvo Bosne i Hercegovine dostavlja Kantonalnom tužilaštvu Kantona Sarajevo, a što Kantonalno tužilaštvo i ulaže kao dodatni dokaz“, propustio odlučiti o određenim prigovorima branitelja optuženog S.M. iznesenim u završnim riječima, pa stoga pobijana presuda nema razloge o tim odlučnim činjenicama i učinjena je bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, a ne bitna povreda na koju branitelj optuženog žalbom ukazuje.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi navodi da je odredbom člana 242. stav 1. tačka e) ZKP FBiH, propisano da optužnica treba da sadrži prijedlog dokaza koje treba izvesti na glavnom pretresu, što je u konkretnom slučaju i navedeno na stranicama 7. do 31. optužnice, a da je podneskom od 27.01.2023. godine tužiteljstvo predložilo izvođenje velikog broja službenih zabilješki kao materijalnih dokaza, koje nisu bile navedene u optužnici i „da se radi o nezakonitom postupanju pa u tom smislu izjavljuje žalbu shodno članu 312. stav 2. ZKP FBiH“.

Ovi žalbeni navodi se nisu mogli prihvatiti.

Naime, odredbom člana 312. stav 2. ZKP FBiH propisano je da bitna povreda odredaba krivičnog postupka postoji i ako sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu ovog zakona, a to je bilo ili je moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude. Kako branitelj optuženog u žalbi nije

obrazložio zbog čega smatra da je izvođenje dokaza koji nisu bili predloženi u prijedlogu dokaza iz optužnice bilo od uticaja na zakonito i pravilno donošenje pobijane presude, onda se ne može prihvatiti paušalna žalbena tvrdnja da je takvo postupanje „nezakonito“ i da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi ukazuje da mu prvostepeni sud na glavnom pretresu nije dozvolio postavljanje unakrsnih pitanja svjedocima koji u odgovorima na direktna pitanja nisu spomenuli optuženog S.M.. Smatra da za unakrsno ispitivanje nekog svjedoka nije odlučno da li je taj svjedok spomenuo optuženog imenom i prezimenom, obzirom da se ispitivani svjedoci izjašnjavaju o vremenu, načinu i okolnostima krivičnog djela za koje se i njegov branjenik tereti, pa smatra da ima pravni interes da svjedocima postavlja unakrsna pitanja i da je stoga nezakonitim postupanjem prvostepenog suda učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačke d) i i) i stav 2. ZKP FBiH. U obrazloženju ovog žalbenog navoda ističe da je prvostepeni sud onemogućio odabranu optuženog S.M. da postavi unakrsna pitanjima svjedocima A.K. na glavnom pretresu dana 23.07.2024. godine, M.K. na glavnom pretresu održanom dana 11.06.2024. godine, kao i na glavnom pretresu od 29.07.2024 i na glavnom pretresu održanom dana 07.10.2024. godine prilikom ispitivanja svjedoka M.T..

Ispitujući osnovanost navoda u žalbi, ovaj sud je izvršio uvid u zapisnike sa glavnog pretresa, te je utvrdio tačnim da prvostepeni sud na glavnom pretresu održanom dana 11.06.2024. godine nije dozvolio odbrani optuženog S.M. da postavlja unakrsna pitanja svjedoku M.K. (stranica 61. zapisnika), te da je predsjednik vijeća tom prilikom konstatirao „svi svjedoci svjedoče o događaju ali direktno da je pominjao optuženog M., nije“, pa je „odbio prijedlog“ branitelja optuženog S.M. da ovom svjedoku postavlja unakrsna pitanja. Nadalje, iz zapisnika sa glavnog pretresa od 23.07.2024. godine slijedi da je prvostepeni sud, na traženje branitelja optuženog S.M., da postavi unakrsna pitanja svjedoku A.K., naveo „nije spomenula, iskaz se ne odnosi na I optuženog i neće vam se dozvoliti“. Iz zapisnika sa glavnog pretresa održanog dana 29.07.2024. godine slijedi da je prvostepeni sud, nakon direktnog ispitivanje svjedoka M.M., smatrao, obzirom da je optuženi S.M. spomenut u tom iskazu, dozvoljenim unakrsno ispitivanje ovog svjedoka od strane odbrane optuženog S.M. koje je i dozvolio (stranica 11. zapisnika sa glavnog pretresa od 29.07.2024. godine). Iz zapisnika sa glavnog pretresa od 07.10.2024. godine slijedi da branitelj optuženog S.M. nije onemogućen u postavljanju unakrsnih pitanja svjedoku M.T. koji je ispitan na tom glavnom pretresu.

Odredbom člana 276. stav 3. ZKP FBiH propisano je da je prilikom izvođenja dokaza dozvoljeno direktno, unakrsno i dodatno ispitivanje, dok je odredbom člana 277. stav 1. ZKP FBiH, propisano da se pitanja svjedoku od suprotne stranke ograničavaju na pitanja koja su postavljena tokom ispitivanja svjedoka od strane koja ga je pozvala, kao i pitanja u korist vlastitih tvrdnji. Kako navedenim odredbama ZKP FBiH ili nekim drugim odredbama ovog zakona nije propisano da se unakrsno ispitivanje može poduzeti samo u slučaju ako svjedok ili vještak „spominju“ optuženog, onda se neprihvatljivim ukazuje stav prvostepenog suda sa glavnog pretresa da se svjedok koji nije spominjao optuženog S.M. ne može unakrsno ispitati od strane njegovog branitelja, a u konkretnoj situaciji prilikom ispitivanja svjedoka M.K. i A.K., čime je osnovano žalbom branitelja ovog optuženog dovedeno u pitanje pravo na njegovu odbranu i učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi navodi je na glavnom pretresu svjedočio svjedok E.S., da je svjedočio na sedam nastavaka glavnog pretresa, a da je samo na prvom glavnom pretresu na kojem je svjedočio položio zakletvu, ali ne i na drugim glavnim pretresima na kojima je svjedočio u periodu do 28.11.2023. godine. Smatra da je prvostepeni sud bio dužan ovom svjedoku na svakom ročištu dati upozorenja koja se daju svjedoku, u smislu člana 100. stav 2. ZKP FBiH. Pored toga, u žalbi navodi da iz iskaza ovog svjedoka slijedi da se radi u suštini o iznošenju nalaza i mišljenja, da je ovo lice dobijalo naredbe od tužiteljstva, da se pozivalo na nalaz i mišljenje vještaka Gregora Kovača koje do tada nije bilo uvedeno kao dokaz, da dokazi iz optužnice pod rednim brojem 238., 239. i 240. nisu odbranama dostavljeni, iako ih je odbrana tražila i da se stoga radi o konfuziji kada je u pitanju procesna uloga ovog lica, te da se ne može raditi o svjedoku i da isto lice „može prema prirodi iskaza biti vještak ukoliko su za to ispunjeni uslovi a imajući odgovarajuće odredbe ZKP FBiH koje uređuju ove institute“. Dalje navodi da tužiteljstvo nije odbrani dostavilo sve dokaze kada je u pitanju ovo lice, pravdajući to interesnima istrage u drugim predmetima. Radi svega navedenog, smatra da je pobijana presuda zahvaćena bitnom povredom odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Međutim, iz pobijane presude i stanja spisa slijedi da je E.S. ispitan kao svjedok na glavnom pretresu, da je na glavnom pretresu dana 11.09.2023. godine upozoren da je dužan pred sudom govoriti istinu, da davanje lažnog iskaza predstavlja krivično djelo i da nije dužan odgovarati na pitanja koja bi ga izložila krivičnom gonjenju, kao i da je dužan položiti zakletvu, što je svjedok na tom glavnom pretresu i uradio, dok je na nastavcima glavnog pretresa prilikom ispitivanja ovog svjedoka prvostepeni sud konstatirao da se nastavlja ispitivanje započeto dana 11.09.2023. godine. Stoga nisu prihvatljivi navodi u žalbi branitelja optuženog da postoji konfuzija kada je u pitanju procesna uloga ovog lica, obzirom da je na glavnom pretresu ispitan u svojstvu svjedoka. Kako branitelj optuženog u žalbi nije ukazao na konkretnu odredbu ZKP FBiH koja propisuje da se prilikom nastavljanja odloženog ispitivanja svjedok mora ponovno upozoriti na prava i dužnosti, u skladu sa odredbom člana 100. stav 2. ZKP FBiH, kao i da je iznova dužan položiti zakletvu, u skladu sa članom 102. stav 1. ZKP FBiH, onda se neprihvatljivim ocjenjuju navodi u žalbi da je prvostepeni sud bio dužan ovom svjedoku na svakom nastavku glavnog pretresa dati upozorenja koja se daju svjedoku u smislu člana 100. stav 2. ZKP FBiH i od istog tražiti da polaže zakletvu. Nisu se mogli prihvatiti ni žalbeni navodi da svjedok E.S. „može prema prirodi iskaza biti vještak ukoliko su za to ispunjeni uslovi a imajući odgovarajuće odredbe ZKP FBiH koje uređuju ove institute“. Ovo stoga što se branitelj optuženog u žalbi ne bavi sadržajem iskaza svjedoka E.S., ne ukazuje šta iz njegovog iskaza upućuje na stav branitelja „da se radi u suštini o iznošenju nalaza i mišljenja“, niti ukazuje od kakvog je značaja za tu tvrdnju to što se svjedok pozivao na druge dokaze i što je dobijao naredbe od tužiteljstva, posebno obzirom da branitelj optuženog u žalbi ne konkretizira o kakvim se naredbama radi, šta je tim naredbama od svjedoka traženo, da li je svjedok mogao postupati po takvim naredbama i zašto, odnosno ne iznosi argumente za svoju tvrdnju da se ne radi o svjedočenju, nego o iznošenju nalaza i mišljenja.

Nadalje, odredbom člana 61. stav 3. ZKP FBiH propisano je da nakon podizanja optužnice osumnjičeni, odnosno optuženi i branitelj imaju pravo uvida u sve spise i dokaze. Stoga navodi u žalbi da „tužiteljstvo nije odbrani dostavilo sve dokaze kada je u pitanju ovo lice,

pravdajući to interesnima istrage u drugim predmetima“ i da „dokazi iz optužnice pod rednim brojem 238., 239. i 240. nisu odbranama dostavljeni, iako ih je odbrana tražila“ ne znače da je time povrijeđeno pravo optuženog na odbranu, jer se tim žalbenim navodima ne tvrdi da je sud uskratio optuženom uvid u sve dokaze.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi navodi da je dana 18.11.2024. godine podnio zahtjev za izuzeće postupajućih tužiteljica, kao i Glavnog kantonalnog tužitelja neposredno prije održanog ročišta, da tog dana ročište nije održano, ali da je dana 02.12.2024. godine održano ročište na kojem je tužiteljica Aida Topalović, čije se izuzeće tražilo, iznijela završnu riječ, kao i dana 10.12.2024. godine na kojem je također postupala ta tužiteljica. U žalbi navodi da odbrani optuženog S.M. do dana pisanja žalbe nije dostavljena odluka o zahtjevu za izuzeće tužitelja. Stoga smatra da su optužbu zastupali tužitelji čije je izuzeće traženo, a da odluka o zahtjevu za izuzeće nije donijeta, čime je je, po stavu iz žalbe, učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačke b) i d) i stav 2. ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi nisu doveli u pitanje zakonitost pobijane presude.

Najprije, odredbom člana 312. stav 1. tačka b) ZKP FBH, propisano je da bitna povreda odredaba krivičnog postupka postoji ako je na glavnom pretresu učestvovao sudija koji se morao izuzeti, pa su neprihvatljivim ocijenjene žalbene tvrdnje da je u konkretnoj situaciji učinjena ova bitna povreda odredaba krivičnog postupka, kada eventualno nije odlučeno o izuzeću tužitelja, čije izuzeće je traženo.

Osim toga, ispitujući izneseni žalbeni navod, ovaj sud je uvidom u spis predmeta utvrdio da je dana 21.11.2024. godine u prvostepenom sudu zaprimljen dopis Kantonalnog tužiteljstva Kantona Sarajevo broj A-920/24 od 21.11.2024. godine, uz koji je dostavljeno rješenje, broj i datum kao i dopis, kojim je odbačen kao nedopušten i odbijen kao neosnovan zahtjev za izuzeće postupajućih tužiteljica Aide Topalović i Šejle Heljić, kao i rješenje broj A-920/24-III od 20.11.2024. godine, kojim je odbačen kao nedopušten zahtjev za izuzeće Glavne kantonalne tužiteljice, pa to što te odluke, po navodima u žalbi, nisu dostavljene branitelju optuženog, ne znači da su na glavnim pretresima održanim dana 02.12. i 10.12.2024. godine optužbu zastupali tužitelji čije je izuzeće traženo, a da odluka o zahtjevu za izuzeće nije donesena.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi navodi da je odredbom člana 163. ZKP FBiH propisan način dostavljanja podnesaka protivnoj stranci, a zatim ističe da je odbrana tog optuženog dana 29.03.2024. godine dostavila prvostepenom sudu prijedlog dokaza te odbrane, u dovoljnom broju primjeraka za odbranu i sud, a da odbrana drugooptuženog nije postupila na taj način, iako je branitelj optuženog S.M. na tome insistirao. Navodi da je na sličan način postupljeno i na ročištu održanom dana 08.04.2024. godine, kada se tužiteljstvo u pismenoj formi izjasnilo o prijedlozima odbrane, a taj podnesak nije dostavilo odbranama. Na ovaj način je, po stavu iz žalbe, učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) i stav 2. ZKP FBiH.

Međutim, kako branitelj optuženog u žalbi nije obrazložio zašto smatra da je povrijeđeno pravo njegovog branjenika na odbranu, odnosno kako se to što odbrana drugooptuženog nije dostavila sudu u dovoljnom broju primjeraka za druge odbrane prijedlog izvođenja svojih dokaza

odrazilo na njegovo pravo na djelotvornu odbranu, onda se nisu mogle prihvatiti paušalne žalbene tvrdnje da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) i stav 2. ZKP FBiH. Iz istih razloga se nisu mogle prihvatiti ni tvrdnje u žalbi da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) i stav 2. ZKP FBiH, time što prvostepeni sud nije dostavio odbranama pismeno izjašnjenje tužiteljstva o dokaznim prijedlozima odbrana.

Neprihvatljivim su ocijenjeni žalbeni navodi branitelja optuženog S.M. kojim se ukazuje da navodne propuste u određenim vještačenjima predloženim od strane tužiteljstva, obzirom da žalbenim prigovorima koje iznosi na nenumeriranoj stranici 26. svoje žalbe, pod tačkom 18., ovaj branitelj ne ukazuje niti na jedno konkretno provedeno vještačenje, već sve žalbene navode iznosi paušalno, pa se isti iz tih razloga nisu mogli ni ispitati.

Žalbenim navodima branitelja optuženog S.M. kojim postavlja pitanje razloga zbog kojeg je optuženi M.T. zaključio sporazum o priznanju krivnje, tvrdeći da se „nameće zaključak da je M.T. doveden u zabludu, odnosno da su postojale mane volje i da isti mora biti poništen“, se ne dovode u pitanje razlozi prvostepenog suda iz pobijane presude, niti se ukazuje na konkretnu bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, pa se isti nisu ni mogli razmotriti.

Žalbeni navodi branitelja optuženog S.M. da kao dokazi u postupku nisu provedene naredbe za vještačenje magnetnih kartica za korištenje autoputa, niti naredbe za vještačenje kamera koje pokrivaju autoput, da niti za jedan predmet pronađen u sklopu uviđaja na imanju A.K. ne postoje naredbe o deponovanju i čuvanju i da s tim u vezi „ističe povredu odredaba ZKP FBiH“ su neodređeni i kao takvi nisu mogli biti ispitani, jer branitelj u žalbi nije konkretizirao koje odredbe ZKP FBiH su time prekršene i u čemu branitelj vidi bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, a ovaj su bitne povrede odredaba krivičnog postupka ne ispituje po službenoj dužnosti, shodno odredbi člana 321. ZKP FBiH.

Žalbeni navodi branitelja optuženog S.M. da je „prvo testiranje DNK drugooptuženog navodno izuzeto na osnovu naredbe suda ali mi tu naredbu nismo vidjeli u ovom postupku i da za drugo izuzimanje DNK nije postojala naredba suda, ali postoji naredba tužilaštva iako nije postojala opasnost od odlaganja, te ostaje nejasno zašto ne postoje naredbe suda, što ove naredbe čini nezakonitim“ su također paušalni i zbog toga nisu mogli biti ispitani. Ovo stoga što nije jasno kojim radnjama dokazivanja branitelj optuženog u žalbi prigovara kada navodi „prvo testiranje DNK drugooptuženog“ i „drugo izuzimanje DNK“, obzirom da u žalbi ne konkretizira dokaze u vezi s kojima iznosi prigovore. Osim toga, potrebno je istaknuti da okolnost da branitelj optuženog „naredbu nije vidio“, ne znači da ista ne postoji, kako se to paušalno tvrdi u žalbi.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi navodi da je dana 27.12.2024. godine objavljena odluka u ovoj pravnoj stvari, dok je branitelj pismeni otpravak presude dobio dana 28.03.2025. godine. Navodi da je na pismenom otpravku presude navedeno da je ista donijeta 27.12.2024. godine, „a što nije tačno“. U žalbi navodi da je odbrana ovog optuženog od prvostepenog suda tražila audio zapis sa ročišta od 27.12.2024. godine, a radi utvrđivanja sadržine teksta objavljene odluke i pisano izrađene odluke i da je po tom zahtjevu prvostepeni sud obavijestio odbranu da se objavljivanje presude ne snima, jer zakon ne propisuje takvu obavezu. Time je, po stavu iz žalbe, povrijeđeno pravo optuženog na odbranu.

Ovi žalbeni navodi se nisu mogli prihvatiti osnovanim.

Ispitujući iznesene žalbene navode, ovaj sud je uvidom u spis predmeta utvrdio da je branitelj optuženog S.M. dana 29.01.2025. godine zatražio podneskom od prvostepenog suda dostavljanje audio i video zapisa sa ročišta održanog dana 27.12.2024. godine, te da ga, u slučaju da tonski zapis nije sačinjen, prvostepeni sud obavijesti iz kojih razloga to nije učinjeno. Iz spisa dalje slijedi da je prvostepeni sud podneskom od 30.01.2025. godine obavijestio branitelja optuženog da su u predmetnoj pravnoj stvari svi glavni pretresi snimani audio zapisom i da je branitelj prijepise tonskih zapisnika uredno zaprimao putem elektronske pošte tokom vođenja glavnog pretresa, da je dana 27.12.2024. godine održano ročište za objavu presude kada je javno, u prisustvu stranaka, odbrane i javnosti objavljena presuda u predmetnoj stvari i da to ročište nije snimano, obzirom da zakonom nije propisano snimanje objava presuda i da u skladu s tim ne postoji mogućnost dostavljanja prijepisa tonskog zapisnika sa traženog ročišta.

Kako branitelj optuženog u žalbi nije obrazložio zašto smatra da „nije tačno“ da je pobijana presuda donijeta dana 27.12.2024. godine, što slijedi iz pobijane presude i zapisnika sa objave presude od 27.12.2024. godine, onda se nisu mogle prihvatiti suprotne paušalne žalbene tvrdnje. Nadalje, uvidom u spis predmeta i zapisnik sa objave pobijane presude od 27.12.2024. godine, ovaj sud je našao da izreka iz pismenog otpravka pobijane presude odgovara izreci objavljene presude, pa kako ni branitelj optuženog u žalbi ne tvrdi da objavljena presuda ne odgovara izvorniku presude, onda se paušalnim ocjenjuju navodi u žalbi da je povrijeđeno pravo na odbranu optuženog time što ročište za objavu presude nije snimano audio zapisom.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi navodi da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi naveo da je odbio predloženo vještačenje po vještaku saobraćajne struke „iz razloga jer je na ova pitanja odgovoreno kroz nalaze i mišljenja stalnog sudskog vještaka Kovač Gregora, kao i saslušanjem S.E.“, iz čega slijedi da je su na bazi provedenih dokaza tužiteljstva formirao mišljenje, te nije dozvolio odbrani da na isto utiče putem svojih dokaza.

Ovi žalbeni navodi se nisu mogli prihvatiti.

Najprije, prema razlozima iz pobijane presude datim na stranici 23, pasus treći, prvostepeni sud je odbio predloženo vještačenje po vještaku saobraćajne struke sa zadatkom da utvrdi brzinu kretanja putničkog motornog vozila, bijele boje, prikazan na videozapisu od 26.10.2018. godine i da vještak sačini prostorno vremensku analizu kretanja pmv koji se primjećuje na video zapisima sa vremenima i prostornim distancama, iz razloga jer je na ova pitanja, po stavu prvostepenog suda, odgovoreno kroz nalaze i mišljenja stalnog sudskog vještaka Gregora Kovača, kao i saslušanjem svjedoka E.S.. Odredbom člana 278. stav 2. ZKP FBiH propisano je da će sudija, odnosno predsjednik vijeća odbiti izvođenje dokaza ako zaključi da okolnosti koje stranka i branitelj žele da dokažu nemaju značaja za predmet ili da je ponuđeni dokaz nepotreban ili da je prilikom ispitivanja propušteno da se svjedok ispita na okolnosti na koje je ponovno predloženo njegovo ispitivanje. Imajući u vidu naprijed date razloge prvostepenog suda, kojim se branitelj optuženog u žalbi ne bavi, kao i navedenu zakonsku odredbu, ne može se prihvatiti stav iz žalbe da je prvostepeni sud „formirao mišljenje“ na osnovu provedenih dokaza tužiteljstva i da nije „dozvolio odbrani da na isto utiče putem svojih dokaza“.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi ističe da su na glavnom pretresu pročitane izjave svjedoka A.K. i M.Š., iako za to nisu bili ispunjeni uvjeti jer prvostepeni sud nije „na dovoljno objektivna način utvrdio“ da ti svjedoci nisu u mogućnosti svjedočiti neposredno pred sudom, obzirom da nije provedeno vještačenje na okolnosti njihovog zdravstvenog stanja, nego je sud interpretirao sadržaj medicinske dokumentacije za navedene svjedoke. Dalje ističe da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi naveo da ispitivanje svjedoka Dž.H. nije bilo moguće jer se ista nalazi u inostranstvu, pozivajući se pri tome na sadržaj službene zabilješke od 21.07.2023. godine, iako je odluku o čitanju iskaza donio dana 12.12.2023. godine, dakle nakon pet mjeseci.

Ovi žalbeni navodi su doveli u pitanje zakonitost pobijane presude.

Odredbom člana 288. stav 2. ZKP FBiH, propisno je da se izuzetno od stava 1. tog člana, zapisnici o iskazima datim u istrazi mogu po odluci sudije, odnosno vijeća pročitati i koristiti kao dokaz na glavnom pretresu samo u slučaju ako su ispitane osobe umrle, duševno oboljele, ili se ne mogu pronaći, ili je njihov dolazak pred sud nemoguć, ili je znatno otežan iz važnih uzroka ili ako bez zakonskih razloga neće da daju iskaz na glavnoj raspravi.

Prema razlozima iz pobijane presude, na stranici 21., zadnji pasus, slijedi da su na glavnom pretresu dana 25.07.2023. godine po odluci prvostepenog suda pročitani iskazi svjedoka A.K. i M.Š., jer ti svjedoci zbog bolesti nisu mogli pristupiti na sud radi davanja iskaza, obzirom da iz ljekarske potvrde Doma zdravlje Pale od 06.07.2023. godine proizilazi da je svjedok A.K. nepokretna, a da je svjedok M.Š. sudu dostavila svoju pismenu izjavu da zbog bolesti nije u mogućnosti pristupiti na glavni pretres radi saslušanja za dan 22.05.2023. godine iz razloga što se navedenog dana mora javiti u Vojnu bolnicu radi operacije očiju i da nakon toga 01.06. ima zakazanu i operaciju debelog crijeva, o čemu je kao dokaz dostavila uputnicu u J.U. Opća bolnica „Abdulah Nakaš“ Sarajevo, Oftalmologija od 17.05.2023. godine, te da o tome postoji zabilješka u spisu obzirom da je o tome svjedok M.Š. dana 19.05.2023. godine obavjestila putem telefona višeg stručnog saradnika za podršku svjedocima prvostepenog suda, radi čega je prvostepeni sud smatrao da je dolazak ovih svjedoka pred sud znatno otežan. Nadalje, iz pobijane presude, stranica 22., pasus treći, slijedi da je prvostepeni sud smatrao da ispitivanje svjedoka Dž.H. pred prvostepenim sudom nije moguće obzirom da se svjedokinja ne nalazi u Bosni i Hercegovini, a kako to proizilazi iz Službene zabilješke MUP-a KS broj 02/3-2-350/23 od 21.07.2023. godine u kojoj je navedeno da se imenovana već duži vremenski period nalazi van Bosne i Hercegovine, da je ista zaposlena u avio kompaniji u Kataru gdje boravi na nepoznatoj adresi i da njen povratak u Bosnu i Hercegovinu nije poznat.

Imajući u vidu date razloge, slijedi da prvostepeni sud nije poduzeo potrebne napore da utvrdi da li su u konkretnoj situaciji ispunjeni uvjeti iz člana 288. stav 2. ZKP FBiH. Naime, prema datim razlozima u pobijanoj presudi, prvostepeni sud se upustio u ocjenu određene medicinske dokumentacije za svjedoke A.K. i M.Š., pri tome zanemarujući da nema stručna znanja da ocijeni karakter i težinu određenih stanja i bolesti, te da li to sprečava svjedoke da svoj iskaz daju neposredno pred sudom. Osim toga, prema datim razlozima iz pobijane presude, prvostepeni sud nije pokušao izvršiti pozivanje svjedoka Dž.H., već je svoj stav o nemogućnosti njenog svjedočenja pred sudom zasnovao na službenoj zabilješci MUP-a KS. Imajući u vidu naprijed navedeno, osnovanim se ocjenjuju navodi u žalbi branitelja optuženog S.M. da je

prvostepeni donošenjem odluke od čitanju iskaza svjedoka A.K. i M.Š. bez provođenja odgovarajućeg medicinskog vještačenja, odnosno odluke o čitanju iskaza svjedoka Dž.H. pozivanjem na sadržaj službene zabilješke koja je sačinjena 5 mjeseci ranije i bez ulaganja daljih napora na njenom pronalasku radi pozivanja da svjedoči neposredno pred sudom, učinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 288. stav 2. KZP FBiH.

Žalbeni navodi branitelja optuženog S.M. da je prvostepeni sud prilikom izrade pobijane presude selektivno primjenjivao odredbu člana 305. ZKP FBiH su ocijenjeni paušalnim i kao takvi nisu mogli biti ispitani, obzirom da branitelj u žalbi uopće nije konkretizirao svoju tvrdnju o „selektivnoj primjeni člana 305. ZKP FBiH“.

Žalbeni navodi branitelja optuženog S.M. kojim se ukazuje na „indikativno ponašanje i nekih drugih državnih organa“, nisu u vezi s postupanjem prvostepenog suda i razlozima u pobijanoj presudi, pa isti nisu mogli biti od uticaja na pravilnost i zakonitost pobijane presude.

Branitelj optuženog S.M. u žalbi ističe da ne postoje uvjeti za korištenje zaštićenih komunikacija (SKY komunikacije) kao dokaza u Bosni i Hercegovini. U žalbi navodi da BiH kao suverena država nikada nije bila obaviještena o nadzoru optuženih, ukoliko je taj nadzor postojao, da strana država ne može vršiti nadzor lica na teritoriji druge države bez znanja i saglasnosti te države i da ovakav nadzor u BiH nije dozvoljen. Dalje navodi da sudovi u EU postavljaju uvjete za prihvatanje zaštićenih komunikacija kao dokaza i da je potrebno ispuniti te uvjete kada je u pitanju korištenje tih dokaza i u BiH, što u konkretnom slučaju nije učinjeno. S tim u vezi u žalbi navodi da u BiH ne postoji analogna dokazna radnja u smislu online nadzora ili upada u računarski sistem, pa je jasno da se ovi dokazi ne mogu primjenjivati u BiH. Ističe da postoji izuzetno velika razlika između ciljanog i masovnog nadzora, jer u konkretnom slučaju ne postoji naredba koja je usmjerena na tačno određene osobe, već je ona usmjerena na određeni broj korisnika. Navodi da odbrana mora znati sve detalje o pribavljanju dokaza kako bi mogla ukazati na eventualne nezakonitosti. U žalbi ističe da je prvostepeni sud propustio utvrditi da li postoje uvjeti za primjenu ovih dokaza, odnosno da li postoji uporište u zakonima BiH za provođenje ovih dokaza. Pored toga, u žalbi ističe da su policijski službenici u ovom predmetu, prema vlastitim iskazima datim u postupku pred sudom, najprije dobili kriptovane podatke koje su „čitali i uklapali“, a da su nakon toga iste tražene zvaničnim međunarodnim putem u pokušaju da se iste ozakone. S tim u vezi u žalbi ističe da je na glavnom pretresu kao dokaz izvedeno par stotina komunikacija od preko milion komunikacija koje su policijski službenici analizirali, a koje nisu dostavljene odbranama, radi čega niti sud, niti odbrana nisu mogli provjeriti kontekst iz kojeg su nastale komunikacije koje su navodno relevantne, pa ostaje nepoznato koliko komunikacija ide u prilog optuženim. Dalje ističe da zaštićene komunikacije koje su izvedene kao dokaz na glavnom pretresu nisu dostavljene putem međunarodne pravne pomoći. Navodi da se optužnica poziva na neki predmet Tužiteljstva BiH u kojem su zaštićene komunikacije dostavljene tom tužiteljstvu, ali ostaje nejasno u koji predmet, protiv kojih optuženih i za koja krivična djela su zaštićene komunikacije dostavljene, a po tvrdnji iz žalbe, optuženi S.M. i A.C. nemaju status osumnjičenih ili svjedoka u tom predmetu Tužiteljstva BiH, „što nesporno ukazuje da se podaci dostavljeni putem međunarodne pravne pomoći za predmet Tužilaštva BiH ne mogu koristiti kao zakoniti dokazi u ovoj krivičnoj stvari“ jer nisu dostavljeni putem međunarodne pravne pomoći za potrebe korištenja u ovom predmetu. Iako se žalbom branitelja optuženog

ukazuje na pogrešno utvrđenje prvostepenog suda, iz sadržaja iznesenih žalbenih navoda slijedi da se istima ukazuje da prvostepeni sud nije odlučio o uvjetima za primjenu ovih dokaza i da o tome nije dao razloge, čime se čini bitna povreda odredaba krivičnog postupka uz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Ispitujućih iznesene žalbene navode, ovaj sud je uvidom u zapisnik sa glavnog pretresa od 10.12.2024. godine, stranice 17. i 18., utvrdio da je branitelj optuženog S.M., advokat Bojan Veselinović, prilikom iznošenja završnih riječi iznio prigovore zakonitosti dokaza koji po svom sadržaju u potpunosti odgovaraju naprijed iznesenim žalbenim navodima. Međutim, iz pobijane presude slijedi da prvostepeni sud naprijed navedene prigovore branitelja optuženog S.M. nije naveo u sadržaju završnih riječi branitelja ovog optuženog (stranice 29. i 30. pobijane presude), da u pobijanoj presudi nije cijenio iznesene prigovore i o tome dao određene razloge, a pitanje zakonitosti dokaza na kojima se, između ostalog, zasniva pobijana presuda, predstavlja odlučne činjenice, pa kako pobijana presuda ne sadrži razloge o ovim odlučnim činjenicama, slijedi da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Branitelj optuženog A.M. u žalbi navodi da prvostepeni sud u pobijanoj presudi nije utvrdio niti jednu validnu činjenicu iz koje bi kod njegovog branjenika proistekao eventualni umišljaj da u saizvršilaštvu ubije dva policajca, odnosno da počini krivično djelo opisano tačkom 3. izreke pobijane presude. U žalbi navodi da iz tačke 3. izreke pobijane presude slijedi da su se optuženi S.M., Aleksadar Macan i M.T. prethodno dogovorili da na području Kantona Sarajevo prisvoje putničko motorno vozilo i da nema dogovora da se puca u policiju ako naiđe na njih pri krađi auta. Dalje navodi da je tačno da je optuženi S.M. nosio vatreno oružje, ali da je njegov branjenik to oružje, po navodima u žalbi, vidio tek nakon pucnjave i vraćanja u auto u kojem je optuženi S.M. čuvao stražu, a da je bilo dogovoreno da optuženi S.M. javi optuženim A. M. i M.T., koji su krali auto, da bježe ako neko nađe, što je i navedeno u obrazloženju pobijane presude, a ne da optuženi puca. Dalje navodi da njegov branjenik nije bio fizički u autu sa optuženim S.M. kada je, bez prethodnog dogovora, pucao u policajce, kao i da njegov branjenik to nije nikako mogao spriječiti, radi čega, po stavu iz žalbe, njegov branjenik „nije pristao, niti je mogao pristati“ na ubistvo dva policajca. Osim toga, u žalbi ističe da je njegov branjenik bio optužen da je kritične prilike nosio pištolj i da je pucao dva ili više metaka u policiju, za šta je „oslobođen od optužbe“, pa je „na taj način otpao direktni umišljaj za ubistvo dva policajca koje je tužilaštvo optužnicom bilo stavilo na teret mom branjeniku“.

Ovi žalbeni navodi su doveli u pitanje zakonitost pobijane presude.

Naime, prema razlozima datim u pobijanoj presudi, na stranici 207., zadnji pasus, prvostepeni sud je „iz interpretiranih i analiziranih dokaza utvrdio da su optuženi M.S. i M.A. zajedno došli na lice mjesta izvršenja krivičnih djela na koje su donijeli oružje, u cilju izbjegavanja otkrivanja u vršenju krivičnog djela Teška krađa, znajući da ih u izvršenju krivičnog djela mogu zateći upravo policijski službenici, te da su se s lica mjesta zajedno i udaljili te i uništiti predmete upotrijebljene za izvršenje krivičnih djela, pa sud nalazi da se u konkretnom radi o pripremljenom i dogovorenom postupanju optuženih. Sve navedeno ukazuje da su optuženi bili svjesni svojih zajedničkih radnji i da su htjeli odnosno pristali na nastupanje posljedice i njihovo izvršenje u saizvršilaštvu, odnosno da su bili svjesni da su im prišli policijski

službenici obzirom da su isti bili u obilježenom vozilu, radi vršenja poslova sigurnosti te da će ispaljivanjem više hitaca u njihovom pravcu iste usmrtiti, šta je optuženi M.S. htio, a na šta je optuženi M.A. pristao, odnosno da je u učinjenju krivičnog djela Ubistva optuženi M.S. postupao sa direktnim umišljajem, a optuženi M.A. sa eventualnim umišljajem.“

Međutim, kako prvostepeni sud u pobijanoj presudi nije naveo iz kojih „analiziranih i interpretiranih“ dokaza je utvrdio činjenice „da su optuženi M.S. i M.A. zajedno došli na lice mjesta izvršenja krivičnih djela na koje su donijeli oružje, u cilju izbjegavanja otkrivanja u vršenju krivičnog djela Teška krađa, znajući da ih u izvršenju krivičnog djela mogu zateći upravo policijski službenici“, što se žalbom branitelja optuženog A.M. osporava kao netačno jer, po stavu iz žalbe, ne proizilazi iz izvedenih dokaza, a što je, između ostalog, bilo osnov za zaključak prvostepenog suda da je optuženi A.C. kritične prilike bio svjestan da će ispaljivanjem više hitaca u policijske službenike koji su im prišli, iste usmrtiti, na šta je pristao, onda pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama da je optuženi A.C. kritične prilike postupao s eventualnim umišljajem i učinjena je bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Budući da je iz svih naprijed navedenih razloga utvrđeno da su učinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka, to je ovaj sud na osnovu člana 330. stav 1. tačka a) ZKP FBiH, djelimičnim uvažavanjem žalbi branitelja optuženih S.M. i A.M. pobijanu presudu ukinuo i predmet vratio prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Kako je pobijana presuda ukinuta zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, ovaj sud nije bio u prilici ispitati osnovanost žalbenih prigovora branitelja optuženih S.M. i A.M. iz drugih žalbenih osnova.

U ponovnom postupku, prvostepeni sud će otkloniti bitne povrede odredaba krivičnog postupka na koje je ukazano ovim rješenjem, pa će, nakon brižljive i savjesne ocjene svih relevantnih činjenica i dokaza, donijeti pravilnu i na zakonu osnovanu odluku.

Zapisničarka
Senida Kurtović, s.r.

Predsjednica vijeća
Ismeta Mujanović, s.r.

